

3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

Ferenc pápa homíliája úrnapján
2017. június 18.

Az Eucharisztia Isten irántunk tanúsított szeretetére emlékeztet minket

Úrnapjának főünnepén többször is előkerül az emlékezés témája: „Emlékezz az egész útra, amelyen az Úr, a te Istened vezetett [...]. Ne felejtse el az Urat, [...] aki a pusztában mannával táplált” (vö. MTörv 8,2.14.16) – mondta Mózes a népnek. „Ezt tegyétek az én emlékezetemre” (1Kor 11,24) – mondja majd Jézus nekünk. „Emlékezz Jézus Krisztusra” (2Tim 2,8) – mondja majd Pál az ő tanítványának. A „mennyből alászállott, élő kenyér” (Jn 6,51) az emlékezet szentsége, amely valóságosan és megfoghatóan emlékeztet minket Isten irántunk tanúsított szeretetének történelmére.

Emlékezz, mondja ma Isten szava mindannyiunknak. Útjához a nép az Úr tetteinek emlékezetéből merített erőt a pusztában; egyéni üdvtörténetünk az arra való emlékezésen alapszik, amit az Úr tett értünk. Az emlékezés lényegi fontosságú a hit számára, ahogyan a víz is a növény számára: ahogyan nem tud életben maradni és gyümölcsöt hozni egy növény, úgy a hit sem, ha nem oltja szomját az arra való emlékezésből, amit az Úr tett értünk. „Emlékezz Jézus Krisztusra!”

Emlékezz. Fontos az emlékezet, mert lehetővé teszi, hogy megmaradjunk a szeretetben, hogy emlékezzünk [ri-cordare], vagyis

szívünkben [cor] hordozzuk, hogy ne felejtjük el azt, aki szeret minket, és akit szeretni hívtunk. Mindazonáltal ez az egyedülálló képesség, amelyet az Úr nekünk adott, ma meglehetősen meggyengült. A hatalmas rohanásban úgy tűnik, sok ember és esemény csak úgy a nyakunkba szakad. Sietve túltesszük magunkat mindenre, habzsoljuk az újdonságokat, de szegények vagyunk az emlékekben. Így, az emlékeket felégetve és a pillanatnak élve, az a veszély fenyeget, hogy felszínesek maradunk, sodródunk az eseményekkel anélkül, hogy a dolgok mélyére hatolnánk, anélkül a dimenzió nélkül, amely arra emlékeztetne minket, hogy kik vagyunk és merre tartunk. Így a külső élet szétaprózódik, a belső pedig elhal.

A mai főünnep viszont emlékeztet minket arra, hogy az élet szétaprózódásában az Úr egy kedves „törekenységgel” siet segítségünkre: ez az Eucharisztia. Az élet kenyérében az Úr meglátogat minket úgy, hogy alázatos eledellé teszi magát, amely szeretettel gyógyítja a rohanás betegségében szenvedő emlékezetünket. Mert az Eucharisztia Isten szeretetének az emlékezete. Általa „emlékezetünkbe idézzük az ő kínszenvedését” (Krisztus testének és vérének főünnep, Magnificat-antifóna a II. esti dicséretben), Isten irántunk tanúsított szeretetét, amely erőt és támaszt ad utunkon. Látjuk hát, miért olyan jó nekünk az eucharisztikus emlékezet: ez nem egy elvont, hideg, a szavak szintjén maradó emlékezet, hanem Isten szeretetének élő és vigasztaló emlékezete. Anamnetikus és mimetikus emlékezet. Az Eucharishtiában ott rejlik Jézus szavainak és tetteinek teljes zamata, az ő húsvétjának íze, az ő Lelkének hamisítatlan jelenléte. Amikor magunkba fogadjuk, szívünkbe véssük azt a bizonyosságot, hogy ő szeret minket. És amikor ezt mondom, főképp rátok gondolok, gyermekek, akik nemrég voltatok elsőáldozók, és nagyszámban vagytok jelen.

Így az Eucharisztia hálás emlékezetet alakít ki bennünk, mert az Atya által szeretett és jóllakott fiaknak ismerjük el magunkat; szabad emlékezetet alakít ki, mert Jézus szeretete, az ő bocsánata begyógyítja a múlt sebeit, enyhíti az elszenvetett vagy okozott sérelmek emlékét; türelmes emlékezetet alakít ki, mert a viszontagságok között is tudjuk, hogy Jézus Lelke bennünk marad. Az Eucharisztia bátorít minket: a legkacskaringósabb úton sem vagyunk egyedül, az Úr nem felejt el minket, és valahányszor felkeressük, szeretettel felüdít minket.

Az Eucharisztia arra is emlékeztet, hogy nem elszigetelt egyedek, hanem egy test vagyunk. Ahogyan a nép a pusztában összegyűjtötte az égből hullott mannát, és szétosztotta a családoknak (vö. Kiv 16), úgy Jézus,

az ég kenye is egybehív minket, hogy közösen fogadjuk és magunk között szétosszuk őt. Az Eucharisztia nem egy „nekem” szóló szentség, hanem sokak szentsége, azoké, akik egyetlen testet, Istent hív szent népet alkotják. Erre emlékeztet minket Szent Pál: „Mivel egy a kenyér, egy test vagyunk mindannyian, akik az egy kenyérből részesedünk” (1Kor 10,17). Az Eucharisztia az egység szentsége. Annak, aki magához veszi, mindenképpen az egység munkálójává kell lennie, mert létrejön benne, a „lelki DNS-ében” az egység építése. Az egységnek ez a kenye gyógyítson ki minket abból a törekvésünkből, hogy mások fölé kerekedjünk, a harácsoló kapzsiságból, a megosztás szításából és a féktelen kritizálásból; éreztesse meg velünk annak örömét, hogy versengés, irigység és rossz szándékú pletykálás nélkül szeretjük egymást.

És most megélve az Eucharishtiát, imádjuk az Urat és mondjunk köszönetet neki ezért a hatalmas ajándékért: szeretetének élő emlékezetéért, amely egyetlen testet alkot belőlünk és egységre vezet bennünket.

*Fordította: Tőzsér Endre
Forrás: Vatikáni Sajtóközpont
Magyar Kurír*

